



Høringsnotat

Udkast til forslag til lov om ændring af lov om kystbeskyttelse, lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekter (VVM), lov om naturbeskyttelse, lov om jagt og vildtforvaltning og en række andre love (Ny kompetencefordeling og forenkling af sagsbehandling i forbindelse med kystbeskyttelse mv.)

Lovforslagsudkastet har været i ekstern høring hos en bred kreds af myndigheder og organisationer i perioden fra d. 21. december 2017 til den 17. januar 2018. Lovforslaget har i samme periode været offentliggjort på Høringsportalen.

Miljø- og Fødevareministeriet har modtaget 11 høringssvar med substantielle bemærkninger. Høringssvarene er indsendt af følgende høringsspartner:

Roskilde Kommune, Sammenslutningen af Danske Småøer, Fritidshusejernes Landsforening, Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Land – og Strandjagt, Parcelhusejernes Landsforening, Friluftsrådet, Haderslev Kommune, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Landbrug & Fødevarer, Energinet, Kommunernes Landsforening og Danske Regioner.

Blandt de indkomne høringssvar udtrykkes bred opbakning til lovforslagets formål om at understøtte kommuner og grundejere i etablering af omkostningseffektiv og helhedsorienteret beskyttelse mod oversvømmelse og erosion ved at gøre sagsbehandlingen for kystbeskyttelsestilladelser mere enkel og hurtig.

I høringssvaret gengives de væsentligste problemstillinger, der rejses i høringssvarene samt Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger dertil. Udover de ændringer af lovforslaget, som høringen har givet anledning til, er der foretaget lovtekniske rettelser af lovforslaget.

1) Overdragelse af kompetence til kommunerne

Fritidshusejernes Landsforening bemærker, at overførsel af kompetence til at træffe afgørelse om tilladelse til etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger vil føre til et skrøbeligt system, hvor der er risiko for, at private interesser og forhold, der ikke har noget med kystbeskyttelse at gøre, påvirker og muligvis bliver en del af en afgørelse om kystbeskyttelse i lokalsamfund, hvor der også skal afvejes andre hensyn. Derudover bemærker Fritidshusejernes Landsforening, Dansk Land- og Strandjagt og

Haderslev Kommune, at kompetenceoverførslen kan føre til en uensartet praksis mellem kommunerne. Endeligt er Fritidshusejernes Landsforening og Foreningen af Rådgivende Ingeniører (herefter FRI) af den opfattelse, at der er risiko for, at kommunerne ikke besidder den fornødne kompetence.

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevarerministeriet har en forventning om og tillid til, at kommunerne vil oparbejde den nødvendige kompetence til at varetage opgaven med at træffe afgørelser om tilladelse til etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Kommunerne administrerer allerede i dag lovgivningen inden for en række områder på natur- og miljøområdet.

Det kysttekniske element i kystbeskyttelsen er nyt for kommunerne. Derfor vil vejledningsindsatsen overfor kommunerne blive styrket. Der er allerede etableret et rejsehold, som skal bistå kommunerne i forhold til opbygning af kompetencer samt med vejledning. Derudover vil staten ved Kystdirektoratet foretage en samlet vurdering af risikoen for erosion og oversvømmelse i hele Danmark. Kystdirektoratet vil i den forbindelse komme med vejledende forslag til konkrete løsninger på de identificerede risici. Samtidig vil resultaterne og kortmateriale m.v. blive stillet vederlagsfrit til rådighed for kommunerne til brug for eksempelvis den kommunale planlægning eller klimatilpasningsindsats.

Bemærkningen har ført til, at det i lovbemærkningerne er anført, at det efter 5 år blive evalueret, i hvilket omfang kommunerne følger Kystdirektoratets kysttekniske rådgivning for de kommunale fællesprojekter.

2) Inklusionen af enkeltstående kystbeskyttelsesprojekter

Kommunernes Landsforening (herefter KL) finder det ikke hensigtsmæssigt, at bestemmelser inkluderes i kommunale afgørelser om tilladelse til kystbeskyttelsesprojekter, der ikke er kommunale fællesprojekter – dvs. kystbeskyttelse af en enkelt ejendom, eller flere ejendomme, hvor grundejerne er enige om løsning og finansiering. Som baggrund herfor anfører KL, at inklusion 1) bør afprøves på en overskuelig sagsmængde med klart politisk fokus (kommunale fællesprojekter), 2) der er behov for at fremme netop de kommunale fællesprojekter, og 3) at en grundejer, som ønsker individuel beskyttelse af sin ejendom, ikke får hurtigere sagsbehandling med de nye regler.

Et behov for differentiering mellem kommunale fællesprojekter og kystbeskyttelsestilladelser for en enkelt eller flere ejendomme for så vidt angår inklusion er ikke udtrykt i øvrige høringsvar.

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevarerministeriet vurderer fortsat, at det vil være mest hensigtsmæssigt at lade inklusion omfatte både kommunale fællesprojekter og øvrige kystbeskyttelsesprojekter.

Miljø- og Fødevarerministeriet deler KL's vurdering af gavnligheden ved, at kystbeskyttelse søges fremmet gennem kommunale fællesprojekter, da kystbeskyttelse som udgangspunkt oftest er mest omkostningseffektivt og virkningsfuldt, hvis det etableres over en længere strækning med ensartet problematik. Miljø- og Fødevarerministeriet finder dog ikke, at de kommunale fællesprojekter skal søges fremmet gennem tunge processer for de enkelte grundejere.

Miljø- og Fødevareministeriet vil i stedet fremme de kommunale fællesprojekter f. eks. ved at gøre sagsbehandlingen mere enkel, ved at forbedre det eksisterende vejledningsmateriale til kommunerne og ved en statslig risikovurdering, der kan danne grundlag for kommunale fællesprojekter

Det er således også Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at den enkelte grundejer vil opleve et mere enkelt sagsforløb, hvis der blot skal søges om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse hos kommunen, fremfor at der skal søges om tilladelse hos flere myndigheder.

Idet kommunerne foreslår tillagt kompetencen til at meddele tilladelse efter kystbeskyttelsesloven til kystbeskyttelsesforanstaltninger, vil undtagelse af inklusion f. eks. indebære, at både staten v. Kystdirektoratet og kommunalbestyrelsen ofte skal træffe afgørelse i sager vedrørende kystbeskyttelse af enkeltejendomme, idet kystbeskyttelsesforanstaltninger ofte udføres på arealer omfattet af de pågældende beskyttelser.

Bemærkningen har ikke ført til ændring af udkastet til lovforslag.

3) Om aktiviteter i tilknytning til en kystbeskyttelsesforanstaltning.

Danmarks Naturfredningsforening (herefter DN) foreslår, at det specificeres i loven, at kystbeskyttelsestilladelser kun må omfatte anlæg og konstruktioner, som er direkte relevante for selve kystbeskyttelsen, og at disse skal være så lidt indgribende såvel landskabeligt som adgangsmæssigt som overhovedet muligt.

KL savner mulighed for at indtænke f. eks. offentlig adgang, rekreative anlæg og byrum i de kommunale fællesprojekter. Tilladelse til et kommunalt fællesprojekt skal kunne rumme den type tiltag, som giver merværdi og synergi, så længe kommunerne selv finansierer den del af projektet. KL foreslår derfor også, at nødvendige tilladelser til sådanne tiltag kan inkluderes i tilladelser til kommunale fællesprojekter.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og fødevareministeriet er enig i, at der kan være fordele ved at samtænke andre – f. eks. rekreative – initiativer i et kystbeskyttelsesprojekt. Kystbeskyttelsestilladelsen og en enkel og hurtig sagsbehandling i forbindelse med denne er imidlertid omdrejningspunktet for dette lovforslag. Miljø- og Fødevareministeriet mener derfor heller ikke, at der med kystbeskyttelsestilladelsen skal kunne gives tilladelse til andet end kystbeskyttelsesforanstaltninger. Hvis der i tilknytning til en kystbeskyttelsesforanstaltning ønskes etableret andre konstruktioner m.v., der ikke har en direkte sammenhæng med kystbeskyttelsen, må der søges tilladelse til dette efter den fornødne lovgivning.

Dette vil blive præciseret i lovforslaget.

4) Inklusion af afgørelser om dispensation fra fredninger

DN anfører, 1) at en overførsel af dispensationsretten fra fredningsnævn til kommunalbestyrelsen i forbindelse med kystsikringstilladelser være det eneste sted, hvor de fredningskyndige nævn ikke skal vurdere, om og på hvilke vilkår en fredning evt. kan brydes med et minimum af konsekvenser for fredningens formål, 2) at det i kombination med de øvrige tiltag (en samlet kystsikringstilladelse og reduceret klageadgang) vil medføre tvivl om værdien af både nuværende og fremtidige fredninger, og 3) at offentlige midler til udbetalte og fremtidige fredningserstatninger i kystområder kan være spildt. DN foreslår derfor, at kompetencen til at give dispensation fastholdes i fredningsnævnene, og der

fastsættes frister for sagsbehandlingstiden samt krav om parallel sagsbehandling. Tilsvarende foreslår Friluftsrådet, at dispensationer fra fredninger ikke inkluderes i den samlede kystbeskyttelsestilladelse.

Der er ikke i øvrige høringssvar problematiseret inklusion af dispensation fra fredninger.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Det foreslås, at fredningsbestemmelser og forslag til fredningsbestemmelser ikke finder anvendelse på udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger omfattet af en tilladelse efter kystbeskyttelsesloven i det omfang, det fremgår af afgørelsen om tilladelse til kystbeskyttelse, at den træder i stedet for fredningsnævnets afgørelse.

Det indebærer, at tilladelsesmyndigheden efter kystbeskyttelsesloven skal tage stilling til, om der er behov for at fravige fredningsbestemmelserne, og at det vil være kommunalbestyrelsen, og ikke fredningsnævnet, der som led i afgørelsen om meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven træffer afgørelse om fravigelse.

Tilladelsesmyndigheden efter kystbeskyttelsesloven skal tage hensyn til fredningsbestemmelserne og fredningens formål, når der træffes afgørelse om, hvorvidt der meddeles tilladelse til kystbeskyttelse.

Det foreslås således, at det overlades til tilladelsesmyndigheden at afveje de forskellige hensyn over for hinanden, herunder at foretage en konkret afvejning af den samfundsmæssige betydning af det pågældende projekt over for de hensyn, som fredningen varetager.

Suspensionen af fredningsbestemmelsernes retsvirkning vedrører alene de arealer og de foranstaltninger, som er nødvendige for gennemførelsen af kystbeskyttelse, og som der er taget stilling til i forbindelse med tilladelsen.

De seneste år har Danmark flere gange været ramt af stormflod og oversvømmelser. Behovet for effektiv kystbeskyttelse er derfor mere aktuelt end nogensinde, og regeringen ønsker derfor at gøre det lettere for kommuner og borgere at kystbeskytte deres ejendomme. Kystbeskyttelseslovgivningen skal imødekomme dette behov ved at understøtte kommunerne i på en hurtig og enkel måde at tage stilling til ansøgninger om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse. Miljø- og Fødevareministeriet vurderer ikke, at sagsbehandlingsfrister for fredningsnævne og krav om parallel sagsbehandling i kommunerne og i fredningsnævne i sig selv er tilstrækkeligt til at sikre en sådan enkel og hurtig sagsproces.

Bemærkningen har ikke ført til ændring af udkastet til lovforslag.

5) Inklusion af visse afgørelser efter vandløbsloven

DN bemærker, at kommunens mulighed for at inkludere visse afgørelser efter vandløbsloven i kystbeskyttelsestilladelsen indebærer, at samme type sag kan behandles efter forskellige lovgivninger fra kommune til kommune og med vægt på forskellige hensyn, hvilket ikke er godt for retssikkerheden. DN foreslår derfor, at vandløbsloven holdes helt adskilt fra behandling efter kystbeskyttelsesloven, men at samtidigheden sikres ved, at sagsbehandle parallelt i kommunen, som er myndighed efter begge lovgivninger.

Der er ikke i øvrigt indkommet høringssvar vedrørende inklusion af afgørelser efter vandløbsloven.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Det foreslås, at kommunalbestyrelsen ved meddelelse af tilladelse efter kystbeskyttelsesloven kan beslutte, at tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven erstatter en godkendelse efter vandløbsloven til de omhandlede kystbeskyttelsesforanstaltninger. Det er således op til vandløbsmyndigheden at vurdere, om dette vil være hensigtsmæssigt. Afgørelser vedrørende økonomiske spørgsmål efter vandløbsloven kan efter forslaget ikke erstattes af en afgørelse efter kystbeskyttelsesloven.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at det i praksis er vanskeligt at afgrænse kystbeskyttelsesforanstaltninger, som kræver tilladelse efter både kystbeskyttelsesloven og vandløbsloven, fra andre afvandingsforanstaltninger m.v., som gennemføres samtidig med eller i tilknytning til kystbeskyttelsesforanstaltninger. Det er derfor vurderingen, at det vil afhænge af det konkrete projekt, om det vil være en forenkling, at en afgørelse efter kystbeskyttelsesloven inkluderer afgørelser efter vandløbsloven vedrørende de relevante kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at det er hensigtsmæssigt at give kommunalbestyrelsen mulighed for ud fra en konkret vurdering af forholdene i den konkrete sag at beslutte, at tilladelsen efter kystbeskyttelsesloven skal erstatte en godkendelse efter vandløbsloven af de omhandlede kystbeskyttelsesforanstaltninger, og sagen alene behandles efter kystbeskyttelseslovens regler.

Bemærkningen har ikke ført til ændring af udkastet til lovforslag.

6) Inklusion af afgørelser om dispensation fra fredskovpligten

DN bemærker, at forslaget om, at der ikke skal stilles krav om erstatningsskov, i de tilfælde en dispensation fra fredskovpligten inkluderes i en kystbeskyttelsestilladelse, vil bryde med en 200-års tradition for en bevaring og opbygning af skovressourcen. DN foreslår derfor, at pligten til at lave erstatningsskov ved indgreb i fredskov ikke fjernes - men fastholdes.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Med lovforslaget foreslås det, at dispensationer fra skovloven inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen.

Som følge af høringen vil krav om erstatningsskov blive opretholdt. Der foreslås i kystbeskyttelsesloven fastsat krav om, at den kompetente myndighed skal indhente en afgørelse fra miljø- og fødevareministeren om vilkår om, at et andet areal bliver fredskovspligtigt (erstatningsskov), herunder om vilkår til erstatningsskoven, før der træffes afgørelse om tilladelse til en kystbeskyttelsesforanstaltning efter § 3, hvis tilladelsen erstatter afgørelser § 38, jf. § 11, stk. 1, i lov om skove.

7) Udvidelse af det geografiske anvendelsesområde for krav om tilladelse til kystbeskyttelse.

DN foreslår, at afgrænsningen af, hvor langt ind i land, der kan gives kystsikringstilladelser, opjusteres fra de nuværende 100 meter til et rimeligt, begrundet og dokumenterbart omfang, for eksempel 200-300 meter. DN foreslår derudover, hvis udvidelsen af anvendelsesområdet til 1000 meter fastholdes, at det ikke bør være muligt at lade projekter uden for anvendelsesområdet være omfattet af en tilladelse til kystsikring, da det er uklart hvor vidtrækkende bestemmelsen er.

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

Det er tidligere forekommet i praksis, at der har været behov for at udføre kystbeskyttelsesforanstaltninger til beskyttelse mod oversvømmelse fra havet uden for det nuværende anvendelsesområde, dvs. længere inde i land end 100 meter fra, hvor der findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation.

Det er vanskeligt generelt at sige, hvor langt inde i land der ud fra en kystteknisk vurdering af havets påvirkning af kysten, vil kunne være behov for at udføre kystbeskyttelse for at beskytte mod oversvømmelse fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet.

Det afhænger af de lokale forhold, herunder de topografiske forhold på den enkelte lokalitet, hvor det er mest hensigtsmæssigt at udføre en kystbeskyttelsesforanstaltning.

Dette skyldes bl.a., at den teknisk bedste beskyttelse mod oversvømmelse normalt opnås ved at placere et dige så langt tilbage trukket som muligt. Herved nedsættes påvirkningen fra bølger på diget i forbindelse med højvande og storm, da der vil være et forland, hvor bølgerne kan få afløb. Herved reduceres risikoen for overskyl, skader på anlægget og hyppigt vedligeholdelsesbehov. Endvidere vil et tilbage trukket dige, der ligger højere i terrænet end et fremskudt, være mindre i størrelse og dermed påvirke oplevelsen af kystlandskabet mindre og have et mindre fodaftryk i et evt. naturområde. Der findes lokaliteter, hvor det vurderes, at en 100 års hændelse vil medføre oversvømmelse ca. 1,5 km ind i land.

På den baggrund har Miljø- og Fødevarerministeriets foreslået, at det geografiske anvendelsesområde for kravet om tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger udvides på land, så der ikke uden tilladelse kan udføres kystbeskyttelsesforanstaltninger, der helt eller delvis er beliggende på strandbredder og andre kyststrækninger, hvor der ikke findes sammenhængende grønsvær eller anden sammenhængende landvegetation, samt på arealer, der ligger inden for en afstand af 1000 m fra, hvor denne vegetation begynder.

For så vidt angår det forhold, at tilladelseskravet også foreslås at omfatte kystbeskyttelsesforanstaltninger, der udføres uden for 1000-metersgrænsen, hvis de opføres i sammenhæng med en foranstaltning inden for 1000-metersgrænsen, bemærkes, at det efter kystbeskyttelseslovens § 1 vil være en betingelse for at kystbeskyttelsesforanstaltninger uden for 1000-metersgrænsen er omfattet af tilladelseskravet, at disse foranstaltninger har til formål at reducere risikoen for oversvømmelser (eller nedbrydning) fra havet, fjorde eller andre dele af søterritoriet.

Selvom afgørelsen af dette spørgsmål vil bero på en konkret vurdering af forholdene på den enkelte lokalitet, er Miljø- og Fødevarerministeriet derfor ikke enig i, at det er uklart, hvor vidtrækkende udvidelsen af tilladelseskravet for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger uden for 1000-metersgrænsen bestemmelsen er.

Bemærkningen har ikke ført til ændring af udkastet til lovforslag.

8) Krav til indhold af afgørelse om kystbeskyttelsestilladelse

DN finder det forståeligt og acceptabelt, at man samler en række tilladelser og dispensationer i en samlet kystbeskyttelsestilladelse med én samlet klageadgang, så længe de samme hensyn stadig varetages synligt i afgørelsen og afgørelsen er til fuld prøvelse i klagenævnet. DN foreslår derfor, at der i lovforslaget indføres krav om, at der i tilladelserne til kystbeskyttelse skal redegøres individuelt for

vurderingerne af de tilladelser og dispensationer som kystbeskyttelsestilladelsen erstatter, samt for hvorledes de samlede hensyn vægtes overfor hinanden i den endelige afgørelse.

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

I den foreslåede § 3a, stk. 2, bestemmes det, at en afgørelse om tilladelse til kystbeskyttelse skal indeholde oplysninger om, hvilke afgørelser efter anden lovgivning, tilladelsen erstatter.

Bestemmelsen supplerer det almindelige krav om begrundelse i forvaltningsloven. Efter forvaltningslovens § 22 skal en afgørelse, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold. En begrundelse for en afgørelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. I det omfang, afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen, jf. forvaltningslovens § 24.

I det omfang der er tale om et projekt, der er VVM-screeningspligtigt, skal screeningsafgørelsen begrundes med hovedårsagerne til afgørelsen og henvisning til relevante kriterier i miljøvurderingslovens bilag 6. Det drejer sig bl.a. om den miljømæssige sårbarhed i de geografiske områder, der forventes at blive berørt af projektet.

VVM-screeningspligtige projekter er f. eks. ”kystanlæg til modvirkning af erosion og maritime vandbygningskonstruktioner, der kan ændre kystlinjerne, som f.eks. skråningsbeskyttelser, strandhøfder og diger, dæmninger, moler, bølgebrydere og andre konstruktioner til beskyttelse mod havet bortset fra vedligeholdelse og genopførelse af sådanne anlæg”, jf. miljøvurderingslovens § 17, jf. bilag 2, pkt. 10, litra k,

Miljø- og Fødevarerministeriet vurderer, at der ikke er behov for at fastsætte yderligere krav til kommunernes begrundelse.

Bemærkningen har ikke ført til ændring af udkastet til lovforslag.

9) Krav om faglig rådgivning /høring af faglige myndigheder

DN bemærker, at det bør være et krav for kommunerne at indhente kystfaglig rådgivning i alle sager, inden der tages stilling til en ansøgning om etablering af kystbeskyttelse. Tilsvarende foreslår DN, at der indføres krav om høring af faglig kompetent statslig instans, når der inkluderes dispensation fra fredskovpligten og dispensation fra bestemmelser i vildtreservatbekendtgørelserne. Det foreslås endvidere, at den faglige vurdering skal fremgå af kommunens afgørelse om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse.

KL noterer sig, at det af lovforslaget fremgår, at det forventes, at kommunerne hører den relevante ressortmyndighed, inden der træffes afgørelse om tilladelse til etablering af en kystbeskyttelsesforanstaltning. KL ønsker i den sammenhæng fastsat en frist for disse udtalelser. KL ønsker endvidere fastsat regler om, hvad Kystdirektoratets udtalelse skal indeholde.

Energinet foreslår, at der enten fastsættes regler om, at ansøger skal oplyse om underjordiske anlæg, herunder om kabler og rør, eller alternativt, at Energinet skal høres forud for afgørelse om tilladelse til etablering af en kystbeskyttelsesforanstaltning for at skabe opmærksomhed om de eksisterende underjordiske anlæg, der er i områder, som kræver tilladelse efter kystbeskyttelsesloven.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Den nuværende ordning, hvorefter kommunerne skal indhente en udtalelse fra Kystdirektoratet i forbindelse med et kommunalt fællesprojekt foreslås videreført. Der er med lovforslaget ikke tænkt en ændring af indholdet af udtalelsen. Udtalelsen indeholder i dag en vurdering af, om der er et behov for kystbeskyttelse på den omhandlede strækning og i givet fald, hvilken form for kystbeskyttelse der skal søges fremmet samt øvrige relevante forhold.

Hvis kommunerne – udover dette – ønsker råd og vejledning, kan kommunerne vælge at søge vejledning blandt de relevante statslige myndigheder. Der kan derudover henvises til den øgede vejledningsindsats, der er nævnt i bemærkningerne til pkt. 1.

Offentlige myndigheder er klageberettigede efter den foreslåede § 18 a, og det vil derfor ofte være hensigtsmæssigt, hvis en kommunalbestyrelse i tilknytning til den offentlige høring også hører de offentlige myndigheder, der har ressortansvaret for eller administrerer regler, der er inkluderet i kystbeskyttelsestilladelsen. Der er dog med lovforslaget ikke fastsat en særlig pligt til høring af disse ressortmyndigheder, og der er derfor heller ikke fastsat en frist for at afgive høringssvar.

Miljø- og Fødevareministeriet er positivt indstillet på, at der skabes opmærksomhed om eksisterende rør og kabler i forbindelse med stillingtagen til ansøgning om etablering af kystbeskyttelse. F. eks. ved at der oplyses herom i vejledningmateriale til loven.

Bemærkningen har ikke ført til ændring af udkastet til lovforslag.

10) Afgrænsning af prøvelsen til retlige spørgsmål

Fritidshusejernes landsforening, DN, Parcelhusejernes landsforening, Friluftsrådet, Haderslev kommune og Landbrug & Fødevarer udtrykker alle bekymring over, at kommunernes afgørelser om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse alene kan påklages til Miljø- og Fødevareklagenævnet for så vidt angår retlige forhold.

Bl.a. anfører DN, at en reduceret klageadgang efter DN's opfattelse vil indebære et særdeles u hensigtsmæssigt og voldsomt brud med de forvaltningsretlige og retssikkerhedsmæssige principper, som hidtil har været gældende i den danske miljø- og naturbeskyttelseslovgivning. Friluftsrådet anfører bl.a., at såfremt klageadgangen reduceres til rent retlige forhold, vil de nuværende muligheder for at påklage manglende substantielle hensyn efter de foreslåede inkluderede lovgivninger forsvinde og klageadgangen vil være nedskåret til noget meget formelt juridisk og i bund og grund meningsløs for de fleste borgere. Haderslev kommune påpeger, at en begrænsning af prøvelsen vil kunne medføre, at det skøn, der foretages i forbindelse med behandlingen af en sag om etablering af kystbeskyttelse, vil kunne variere fra kommune til kommune, og det vil føre til en uens praksis på området. Landbrug og Fødevarer anfører bl.a., at der med lovforslaget sker en betydelig overflytning af kompetencer fra Miljø- og Fødevareministeriet til kommunerne, der ikke har den samme erfaring og faglige baggrund som Kystdirektoratet. Der kan være tale om fagligt komplicerede sager, og det er derfor helt afgørende, at der kan klages med fuld prøvelse, herunder også angående det faglige indhold.

KL anfører, at det er uklart, hvad der er omfattet af en retlig prøvelse. KL har efterfølgende oplyst, at der er forståelse for, at når man samler beslutningskompetencen hos kommunerne, er det nødvendigt at indføre retlig prøvelse for derved at nedbringe sagsbehandlingstiderne.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Med lovforslaget foreslås det, at kommunens kystbeskyttelsestilladelse kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet for så vidt angår retlige forhold.

Efter den gældende kystbeskyttelseslov er prøvelsen af en tilladelse til udførelse af kystbeskyttelsesforanstaltninger også begrænset til retlige forhold. Det gælder både Kystdirektoratets tilladelse til etablering af kommunale fællesprojekter og direktoratets tilladelse til etablering af øvrige (enkeltstående) kystbeskyttelsesprojekter. Da dispensation fra strandbeskyttelsen, klitfredningen og § 3-beskyttelsen allerede i dag er inkluderet i kystbeskyttelsestilladelsen for så vidt angår anlæg, der ligger ud for flere ejendomme, vil en retlig prøvelse ligeledes være en videreførelse af gældende ret på disse områder.

Forslaget indebærer, at prøvelsen begrænses for de nye afgørelser om tilladelser og dispensationer, der med lovforslaget inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen.

På baggrund af de indkomne bemærkninger under høringen, foreslås det dog, at Miljø- og Fødevarerklagenævnets prøvelse udvides til fuld prøvelse for afgørelser om tilladelse til kystbeskyttelse i sager om de kommunale fællesprojekter.

11) Øvrige emner

Roskilde kommune foreslår, at det alene skal være kommunalbestyrelsens endelige tilladelse efter den foreslåede § 3, stk. 3, der kan påklages.

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

Kommunerne træffer også andre afgørelser efter kystbeskyttelsesloven, der skal kunne påklages. Det er dog Miljø- og Fødevarerministeriets vurdering, at de afgørelser, der er nødvendige for at gennemføre et kommunalt fællesprojekt (f.eks. afgørelse om bidragsfordeling), er samtænkt med den samlede kystbeskyttelsestilladelse, så der opnås den nødvendige forenkling.

Roskilde kommune ønsker en opdateret vejledning til loven, der bør præcisere, hvordan kriterier for nyttebegrebet og fordeling af omkostninger kan udmøntes i helhedsorienterede projekter, som kan omfatte flere kommuner.

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

Det forventes, at der senest i forbindelse med lovforslagets ikrafttræden vil være en vejledning til kommunerne om bidragsfordeling. Det skal bemærkes, at kommunerne også i dag har pligt til at fastsætte bidrag for kommunale fællesprojekter, og at der derfor ikke er tale om en ny opgave.

Bemærkningen har ikke ført til ændring af udkastet til lovforslag.

Sammenslutningen af Danske Småøer foreslår, at der i loven indskrives en pligt til samarbejde med lokalbefolkningen.

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

Det er Miljø- og Fødevarerministeriets vurdering, at de gældende regler for de kommunale fællesprojekter allerede inddrager lokalbefolkningen. Kommunerne skal således indhente en udtalelse fra de ejere af fast ejendom, der kan opnå beskyttelse eller en anden fordel ved et kystbeskyttelses anlæg, og projektet skal gennemgå en offentlighedsfase.

DN bemærker, at der i dag ikke er viden om, hvorvidt praksis ved tilladelse til kystbeskyttelse på områder omfattet af klitfredning, strandbeskyttelse eller § 3- beskyttelse er forskellig for sager vedrørende én eller flere ejendomme, og det bekymrer derfor DN, at det konkluderes, at der ingen miljømæssige konsekvenser er. Derudover bemærker DN, at hvor inkluderede love indeholder beskyttelsesbestemmelser, som kun i "særlige tilfælde" kan fraviges, forsvinder dette i den samlede kysttilladelse. Det kan DN ikke se som andet end en svækkelse af beskyttelsesniveauet, og konsekvenserne heraf bør uddybes nærmere.

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

Nogle af de tilladelser og dispensationer, der foreslås inkluderet i kystbeskyttelsestilladelsen, kan i dag kun meddeles i "særlige tilfælde". En sådan vægtning af praksis overføres ikke til kystbeskyttelsesloven, men det er ikke hensigten med lovforslaget at ændre praksis for, hvilke foranstaltninger der kan opnås tilladelse til.

Det er i tilknytning hertil ikke Miljø- og Fødevarerministeriets opfattelse, at de regler, der foreslås inkluderet, i praksis i dag opfattes som en barriere i forhold til etablering af kommunale helhedsløsninger for kystbeskyttelse, men administrationen af reglerne kan gøre det vanskeligere og mere ressourcekrævende for den enkelte kommune at gennemføre et sådant projekt.

DN mener, at der bør indføres krav om systematisk opsøgende tilsyn.

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

Som det er tilfældet ved anden arealregulering, som f.eks. naturbeskyttelseslovens bygge- og beskyttelseslinjer, føres i dag ikke et systematisk opsøgende tilsyn, men et tilsyn baseret på anmeldelser og lignende. Der føres endvidere tilsyn med, at vilkår m.v. i givne tilladelser overholdes. Miljø- og Fødevarerministeriet finder ikke grundlag for, at tilsynet med kystlovgivningen skal intensiveres som følge af dette lovforslag.

DN spørger, om en dispensation fra artsfredningsreglerne kan indbringes til fuld prøvelse eller kun retligt?

Miljø- og Fødevarerministeriets bemærkninger:

Beskyttelse af yngle- og rasteområder varetages i forbindelse med administrationen af regler om tilladelse m.v. efter sektorlovgivningen og påklages som led i afgørelserne efter sektorlovgivningen, herunder kystbeskyttelsesloven. Klager over afgørelser i henhold til bekendtgørelse om administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter for så vidt angår kystbeskyttelsesforanstaltninger samt etablering og udvidelse af visse anlæg på søterritoriet, kan påklages til Miljø- og Fødevarerklagenævnet for så vidt angår retlige spørgsmål.

Naturbeskyttelseslovens § 29 a, stk. 1, og jagt- og vildtforvaltningslovens § 7 indeholder endvidere bestemmelser om, at nærmere angivne arter ikke forsætligt må forstyrres med skadelig virkning for arten eller bestanden. Artsfredningsbestemmelser er derudover fastsat i bekendtgørelse om fredning af visse dyre- og plantearter og pleje af tilskadekommet vildt. Afgørelser om dispensation fra naturbeskyttelseslovens § 29 a, jagt- og vildtforvaltningslovens § 7 og artsfredningsbekendtgørelsens bestemmelser kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

DN og Friluftsrådet bemærker, at den foreslåede § 19g, stk. 2, - set i sammenhæng med den øvrige, foreslåede samlede tilladelsesproces og en reduceret klageadgang til retlige forhold - åbner en risiko for, at bestemmelserne vil kunne resultere i en utilsigtet reduktion i adgangen til kysterne.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Den foreslåede § 19g, stk. 2, er en videreførelse af gældende ret. Med bestemmelsen kan kommunerne for den enkelte kyststrækning eller for det enkelte anlæg til kystbeskyttelse fastsætte nærmere bestemmelser om færdsel og brug. Formålet med bestemmelsen er, at kommunerne skal kunne fastsætte bestemmelser om begrænsning af færdsel af hensyn til at undgå nedslidning af græsvækst på diger eller andre beskadigelser. Miljø- og Fødevareministeriet finder ikke behov for at ændre bestemmelsen.

Dansk Land- og Strandjagt støtter lovforslagets hovedformål, men mener, at der er behov for at ændre andre lovområder for at kystbeskytte og sikre mod oversvømmelse af landområder.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at de foreslåede ændringer vil være tilstrækkelige til at sikre en mere enkel og hurtig sagsbehandling i forhold til etablering af kystbeskyttelsesforanstaltninger.

Friluftsrådet anfører, at høringsfristen på fire uger i den foreslåede § 5, stk. 3, er for kort set i lyset af, at der kan være tale om projekter, der er omfattende og komplicerede.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Den anførte høringsfrist er en videreførelse fra den eksisterende lov. Miljø- og Fødevareministeriet bemærker, at der er tale om en minimumsfrist, og at der ved fastsættelse af fristen skal tages højde for sagens kompleksitet samt nært forestående ferier eller højtider.

FRI foreslår, at Kystdirektoratet skal kunne iværksætte en sag om kommunale fællesprojekter, at Kystdirektoratets vejledende udtalelse skal kunne påklages, og at der skal være en høring af offentligheden ved tilladelser, som påvirker sedimenttransport.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevareministeriet vurderer, at de gældende regler, hvorefter kommunale fællesprojekter kan igangsættes af kommunen selv eller efter anmodning fra en grundejer, som vil kunne opnå en

beskyttelse eller en anden fordel af en kystbeskyttelsesforanstaltning, er hensigtsmæssige. Kystdirektoratets egen kystbeskyttelse gennemføres ikke som kommunale fællesprojekter.

Kystdirektoratets udtalelse er af vejledende karakter, og det gør den efter Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse ikke velegnet til prøvelse, og en selvstændig prøvelse af udtalelsen harmonerer ikke med tanken bag lovforslaget om en mere enkel sagsproces.

Der er med lovforslaget fastsat obligatoriske offentlighedsprocesser for både kommunale fællesprojekter og de øvrige kystbeskyttelsesprojekter.

KL efterspørger en arbejdsgangsanalyse.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Miljø- og Fødevareministeriet og herunder Kystdirektoratet bidrager gerne med en gennemgang af sagsgangen for kystbeskyttelsestilladelser forud for kompetenceoverdragelsen til kommunerne.

KL har en række konkrete forslag til rettelser af lovtæksten, hvoraf det kan fremhæves, at

- KL ønsker ikke, at staten kan klage over kommunernes afgørelse om tilladelse til kystbeskyttelse, da det i samspil med statens rådgivning kan føre til, at denne vægtes højere end lokalpolitiske beslutninger.
- Lovforslaget foreslås at træde i kraft mellem 1. september 2018 og 1. januar 2019
- KL foreslår, at det skal afhænge af en vurdering og forhandling om den enkelte sag, om den skal være omfattet af nye eller eksisterende regler.

Miljø- og Fødevareministeriets bemærkninger:

Det foreslås, at miljø- og fødevareministeren kan klage over kommunernes afgørelser om tilladelse til etablering af kystbeskyttelse til Miljø- og Fødevareklagenævnet.

Miljø- og Fødevareministeriet er ikke enig i, at ministeriets foreslåede klageadgang kan betyde, at den lovbestemte tekniske rådgivning vægtes højere end den lokalpolitiske beslutning, idet det er et uafhængigt klagenævn, der forestår prøvelsen. Klageadgangen skal i øvrigt ses i forhold til de muligheder for statslig styring og kontrol, herunder om klageadgang, der sættes ud af kraft for de tilladelser og dispensationer, som inkluderes i kystbeskyttelsestilladelsen.

Miljø- og Fødevareministeriet følger høringsvaret for så vidt angår det foreslåede ikrafttrædelsestidspunkt. Det foreslås fastsat til 1. september 2018.

Miljø- og Fødevareministeriet finder det ikke hensigtsmæssigt, at den enkelte grundejers retsstilling skal afhænge af en forhandling mellem kommunerne og staten fra sag til sag, hvorfor det fastholdes, at overgangsbestemmelserne fastsættes på baggrund af objektive kriterier for så vidt angår verserende sager.